

Bevezető

Kevin, Andris és barátaik egy képzeletbeli iskola tanulói, akiknek hirtelen támadt egy hatalmas ötletük. Az ötletért azonban meg kell küzdeniük, sőt még a felnőttek támogatását is el kell nyerniük. Míg az ötletük megvalósítása felé haladnak, egy sor olyan körülmény merül fel, amelyekre válaszokat kell találniuk.

Történetünkbe befűztük azokat a szálakat, amelyek a TE IS Program alkotóelemei is. Persze minden iskolában máshogyan zajlik az ötletelés, a problémák megoldása, másképp állnak a gyerekekhez a tanárok, de most nem ez a fontos. Sokkal lényegesebb az, hogy a történetben meglássuk azokat a lehetőségeket, amelyek ránk is várhatnak.

Szereplők:

András, Kevin, Nóri, Szilvi, Fanni, Zoli, Peti, Anna, Andi, Maja – gyerekek

Antal – iskolaigazgató

Márti néni – osztályfőnök

János bácsi – tanár és mentor

István bácsi – az iskola portása

Balázs – az iskola tréner

01.

Játsszunk együtt!

Helyszín: az iskola könyvtára. Késő délután van, Kevin egyedül ül az egyik számítógép előtt, az internetet bújja. Belép András.

ANDRÁS: Csakhogy megtaláltalak! Már vagy fél órája kereslek. Arról volt szó, hogy négykor hazahú-zunk.

KEVIN: Bocs, haver, elfelejtettem.

ANDRÁS: Nem csodálom, ha egész nap fészbukolsz. Még a könyvtárban is... Ez nagyon gáz.

KEVIN: Ez nem a fészbúk te okos! Gyere inkább, nézd! Mekkora menő sulis ez már!

(András odamegy Kevin mellé, együtt nézik a számítógép monitorát.)

ANDRÁS: Ez csak egy honlap. Honnan tudod, hogy a valóságban is ilyen klassz ez a sulis? Én nem hiszek ezeknek.

KEVIN: Ne viccelj, Andris! Nézd már meg! Tök bulis! Mekkora sportpálya!

ANDRÁS: Azta! Tényleg!

KEVIN: És a könyvtár?!? Mekkora!!!

ANDRÁS: Azta! Tényleg!

(Kevin teljesen belemerül az iskola honlapjába, közben János bácsi a háttérben felfigyel a fiúkra.)

KEVIN: Na, és ezt nézd, hányféle szakkörük van! Azta! Nézd, drámaszakkör...!

ANDRÁS: Na, jó, de ez egy menő pesti iskola... Ott mindent lehet.

KEVIN: Fú, de jó lehet egy ilyen drámaszakkör! Mit csinálnak egy ilyen szakkörön? Színészkednek?

ANDRÁS: Nem tudom pontosan... Gondolom azt...

KEVIN: De jó már nekik... A francba... Itt meg semmi sincs...

ANDRÁS: Na, azért ez túlzás.

KEVIN: Túlzás? Mert? Mi van itt szerinted?

ANDRÁS: Hát..., például egy ilyen szakkört nem nagy dolog összehozni szerintem.

(János bácsi odalép hozzájuk.)

JÁNOS BÁCSI: Jó lenne, srácok, ha nem itt traccsolnátok! Mindjárt hat óra... Kétlem, hogy a holnapi leckével kapcsolatos ez a lázas böngészés. Indulás haza!

KEVIN: *(csalódottan)* Ennyit erről...

ANDRÁS: Tanár úr! A mi sulinkban lehetne drámaszakkört csinálni?

JÁNOS BÁCSI: Mit?

KEVIN: *(lelkendezve)* Ezt nézze, tanár úr! Ebben a suliban mennyi minden van! Drámaszakkör is például. Itt nem lehetne ilyet vagy ehhez hasonlót csinálni?

JÁNOS BÁCSI: Nem is tudom... Első hallásra jó ötletnek tűnik... Még az is lehet, hogy összehozzuk. De mit szeretnétek konkrétan?

ANDRÁS: Hátööö...

KEVIN: Valamit! Valami olyat, mint például ez is. Vagy másmilyent! Valamit, ami menő... Ami csak a miénk. A mi sulinké!

JÁNOS BÁCSI: Ez eddig jól hangzik... Csak nem hinném, hogy az Igazgató úrnak elég lenne a „valami” vagy a „másmilyen”. Ettől azért több kéne.

ANDRÁS: Ki kell találni pontosan, mit szeretnénk.

JÁNOS BÁCSI: Egyetértetek!

KEVIN: És, ha holnapra kitaláljuk?

JÁNOS BÁCSI: Akkor majd megbeszéljük.

ANDRÁS: Szaván fogjuk, Tanár úr!

JÁNOS BÁCSI: Legyen úgy! De most indulás haza! Bezárok! Ha összeszeditek, és ide adjátok írásban, hogy mi az, amit szeretnétek, meglehet, hogy tudok segíteni!

02.

Hogyan mondjam el?

Helyszín: osztályterem. A gyerekek készülődnek az első órához, mindenki pakolászik, keresgél, folyamatosan érzékelnek a terembe.

NÓRI: Kár, hogy nem jöttél tegnap. Nagyon klassz idő volt, nyolc kilométert futottam! Alig bírtam abbahagyni.

SZILVI: Ah, nagyon fáradt voltam. Eszméletlen sok volt a lecó. Nem is értem, te hogy tudtál időben végezni... És este még egy futás is belefért...

NÓRI: Nem végeztem. Félbehagytam. A matekot este, futás után csináltam meg.

SZILVI: De király vagy!

FANNI: Mazochista! El nem tudnám képzelni, hogy egy kedd estét tönkrevágjak futással. Az fut, aki fél.

NÓRI: Miből gondolod, hogy ezzel tönkrevágom? Épp fordítva! Futni épp azért jó, mert... (Nóri nem tudja befejezni a mondatot, mert András viharzik be az osztályba, ledobja a táskáját, harsányan, lelkesen felkiált.)

ANDRÁS: Skacok! Mindenki figyeljen! Korszakalkotó bejelentésem van! (Megérkezik Kevin.) Épp jókor érkezted, haver! Most mondom a nagy hírt a többieknek.

(A többiek tovább tesznek-vesznek, van, aki odafigyel András szavára, van, aki tovább pakolászik, és csak fél füllel figyel és vannak, akik nem hagyják abba a beszélgetést, ügyet sem vetnek András lelkesedésére. András az öklével kopogtat a padon.)

ANDRÁS: Figyelem, figyelem, korszakalkotó bejelentésünk van Kevinnel!

- FANNI:** Igen, ezt már hallottuk. Tovább is van?
- KEVIN:** Arról van szó, hogy Andrással kitaláltuk... és Jánosbá is benne van... csak annyi kell, hogy pontosan összeírjuk, és akkor megengedi... pontosabban nem ő engedi meg, hanem beszél a dirivel... és ha ő is megengedi, akkor mehet... és Istvánbá is segít... tök menő lesz, ha mindenki akarja, csak azt kell kitalálni, hogy mikor legyen, meg mi...
- ZOLI:** Mi van?!?
- ANDRÁS:** Nyugi, Kevin, csak sorjában!
- KEVIN:** Igaz!... Szóval, arról van szó, hogy indítunk egy drámaszakkört veletek!
- ZOLI:** Mi van?
- ANDI:** Juj, ez tetszik! Tök cuki ötlet!
- ANNA:** Cuki?!?
- FANNI:** Inkább ciki...
- ANDRÁS:** Várjatok már, elmagyarázom!
- ZOLI:** Drámaszakkör... úbergáz. Dedó. Na, hagyjál már. Még hogy velünk! Velem aztán biztos nem! *(Pakolászni kezd, cinikusan összeenevet Fannival.)*
- NÓRI:** Hallgassuk már meg őket! Én nem teljesen értem, miről van szó.
- KEVIN:** Egy csapat! Valamit csinálunk együtt!
- MAJA:** De mit?
- ANDI:** Musicalt! Mammamia! *(Elkezd énekelni, táncolni.)* Rám számíthattok! Az egészet kívülről tudom. Úgyhogy tádám! Íme az egyik főszereplő! *(Magára mutat.)*
- SZILVI:** Andika, nyugi! Álmodik a nyomor? Mammamia, persze!
- ANDRÁS:** *(ingerülten)* Befognátok végre, csak egy percre, hogy elmagyarázzam?
- ZOLI:** Köszí, szépen, mindent tudunk! Te és a haverod benyaltatok Jánosbának, és bele akartok most minket is rángatni egy dedós marhaságba. Engem hagyjatok ki ebből!
- NÓRI:** Hadd mondja már el, könyörgöm! Engem azért érdekelne!
- ANDI:** Engem is!
- FANNI:** Na, persze, Andikát érdeklí! Színpadon lehetne vonaglan, igaz?
- ANNA:** Azért ez durva volt!
- MAJA:** Egyetértetek! Fanni állj le!
- KEVIN:** *(kiabál)* Ezt nem hiszem el! Veletek semmi fontosat nem lehet...! Ezt nem hiszem el!
- ZOLI:** Megint bajt akarsz, Kevin? Nem voltál még elégszer ebben a hónapban a diri előtt?

(Kevin neki akar menni Zolinak, András visszatartja, mindenki elkezd veszekedni, kiabálni, „álljatok le”, csönd legyen már”, „mondjátok el”, „hagyjátok abba”, stb. A legnagyobb hangzavar közepette megérkezik Márti néni.)

MÁRTI NÉNI: (fennhangon) Itt meg mi történik?!? (a dulakodó fiúk felé) Kevin! Már megint, mi történik itt?!?

KEVIN: (még mindig ingerülten) Hát persze... megint én!

MÁRTI NÉNI: Én is ezt mondom, édes fiam! Erre kell bejönnöm korán reggel? Mi van veletek? Még csak egy hónapja kezdődött a tanév, és máris megőrült mindenki?

ZOLI: Nem mindenki, csak a szokásos brigád.

NÓRI: Zoli, most nincs igazad! Ne csúsztsz!

SZILVI: Igen, ez nem igaz! Kevinéknek volt egy érdekes ötletük, de Zoliék lehurrogták őket.

FANNI: Ez nem igaz! Senki sem hurrogtá le őket!

(A gyerekek megint egymás szavába vágva, fennhangon veszekedni kezdenek.)

MÁRTI NÉNI: Ebből elég! Egy embert kérek, aki elmondja, mi történt! Nóri! Halljuk!

NÓRI: Én? Mondja el Kevin.

KEVIN: Én? Inkább András.

ANDRÁS: Én?

(Becsöngetnek.)

MÁRTI NÉNI: Na, jól van, gyerekek, ebből elég. Ha nem tudtok értelmesen válaszolni, csak ordítani egymással, nem hinném, hogy bárki is komolyan tudna venni bármilyen ötletet. Kezdődik az óra! Mindenki vegye elő a felszerelését, foglalkozzunk fontosabb dolgokkal!

03.

A felnőttek összefognak

A tanáriban beszélget Márty, János és Balázs.

- MÁRTI:** János, te tudsz arról valamit, hogy a gyerekek mit szervezkednek?
- JÁNOS:** Igen, igen, drámaszakkört akarnak.
- MÁRTI:** Hát dráma, az tényleg volt. Alig tudtam lenyugtatni őket. Én meg nem is tudok semmiről. Szólhattál volna... Elvégre, én vagyok az osztályfőnökük!
- BALÁZS:** Hopp, drámaszakkör? Ez érdekesen hangzik! Ezt a gyerekek találták ki?
- MÁRTI:** Inkább csak tálalták... Meglehetősen heves módon... Ma reggel az első óra előtt... Elképesztő cirkusz volt, ordítoztak, zengett a ház. Ez a Kevin gyerek meg persze megint erőszakkal próbálta megoldani a nézeteltérést.
- JÁNOS:** Azért nem szóltam róla, Márty, mert arra kértem a gyerekeket, hogy szedjék össze az ötleteiket és írásban adják ide. Egyébként meglep, amit mondasz, mert nekem épp Kevin tűnt lelkesnek és nyitottnak tegnapelőtt, amikor előálltak az ötlettel.
- MÁRTI:** Ha tanítanád ezt a gyereket, tudnád, miről beszélek! Szinte kezelhetetlen. Nyitott? Inkább erőszakos. Fejébe vesz valamit, és ha azonnal nem úgy mennek a dolgok, ahogy ő szeretné, rögtön erőszakossá válik.
- JÁNOS:** Talán ebben a mi hozzáállásunknak is van szerepe...
- MÁRTI:** Ezt meg hogyan kell értenem, János? Megkérdőjelezed a hozzáállásomat?

- JÁNOS:** Nem, erről szó sincs! Mindössze azt akartam mondani, hogy tapasztalataim szerint, ha egy gyerek mindig ugyanúgy reagál bizonyos, hasonló konfliktushelyzetekre, az esetek többségében az segíthet, ha mi viszont nem ugyanúgy állunk hozzá, mint korábban...
- MÁRTI:** János, két éve vagy a pályán, én tizenhét. A helyedben óvatosabban bánnék a tapasztalati konzekvenciákkal.
- JÁNOS:** Te most kioktatsz engem?
- MÁRTI:** Szó sincs róla! Mindössze azt akartam mondani, hogy...
- BALÁZS:** Bocsánat, hogy közbevágok... Nem hagy nyugodni a kíváncsiság! Komolyan mondjátok, hogy ebben az iskolában olyan gyerekek vannak, akik saját ötletük alapján, az iskolájuk berkein belül akarnak csoportban dolgozni? Ettől nagyobb elismerése a munkátoknak véleményem szerint nem is lehetne. Csak gratulálni tudok! És főként: kérdezni! Mi az, amivel el tudátok érni, hogy a gyerekek úgy gondoljanak a sulijukra, mint sajátjukra? A tapasztalataitokkal sok kollégának nyújtánátok segítséget!

(Márti és János meglepődik, egy pillanatra elgondolkodnak.)

- JÁNOS:** Szerintem ez alap... Mármint hogy a gyerekek magukénak érzik, hisz az idejük nagy részét itt töltik.
- BALÁZS:** Sajnos nem. Nem alap. Sőt. Ismerek olyan kollégákat, más iskolákból, ahol bármennyire is korszerűen felszerelt, optimális körülmények vannak, és a pedagógusok mindent megpróbálnak, mégsem tudnak, tanári kezdeményezésre sem, összehozni igazi, masszív iskolai közösséget.
- MÁRTI:** Talán szerencsénk van. Sok a nyitott, kezdeményező gyerek.
- JÁNOS:** Ebben egyetértünk.
- MÁRTI:** Végre valamiben!
- BALÁZS:** A lényegben értetek egyet, ez a fontos! Az összes többi már megbeszélhető.
- MÁRTI:** Tulajdonképp azt sem tudom, miről van szó. Engem váratlanul ért, és gondolom, azért abban egyetértetek, hogy okkal: rosszul érintett ez a reggeli cirkusz. Nem úgy tűntek a gyerekek, mint akik összetartanak, és a „magukénak érzett iskolájukban” egy masszív, közös csoportot akarnának.
- JÁNOS:** Majd összezsizsolódnak. Nekem elég elszántnak tűntek.
- MÁRTI:** Igen, János, ha beavattál volna a részletekbe, lehet, hogy én is másképp látnám a mai reggeli veszekedést.
- BALÁZS:** Végül is még nem maradtunk le semmiről... János? Engem is nagyon érdekelnének az előzmények!
- JÁNOS:** Márti, hisz mindez tegnap délután volt! Mikor avattalak volna be?
- MÁRTI:** Akkor majd most...

- JÁNOS:** Igazából én sem tudok sokkal többet. András és Kevin álltak elő egy ötlettel. Szeretnének drámaszakkört. Mivel a terv még képlékenynek tűnt és csapongtak a gyerekek, azt tanácsoltam, toborozzák össze a társaikat és írásban szedjék össze, mik a tervek.
- MÁRTI:** No de, látod, János, így sikerült a toborzás.
- JÁNOS:** Hm... Erre most mit mondjak?
- MÁRTI:** Én azt mondtam, amíg így viselkednek egymással, kizárt, hogy bármilyen kezdeményezést komolyan lehetne venni.
- JÁNOS:** Akkor most tiltsuk meg nekik?
- MÁRTI:** Én nem ezt mondtam.
- BALÁZS:** Remek! Ha mindkettőtök segíteni szeretne a gyerekeknek, akkor megint csak ismételni tudom magam: a lényegben egyetértés van! A többit már csak meg kell beszélni.
- JÁNOS:** Ezt hogy érted?
- BALÁZS:** Szerintem a lehető legjobb úton haladtok. Szeretnétek segíteni ebben az ötletben a gyerekeknek, ugye? Jól értem? Ebben mindketten egyetértetek?
- JÁNOS:** Persze!
- MÁRTI:** Természetesen!
- BALÁZS:** Akkor már csak azt kell megbeszélni, mit vártok a gyerekektől.
- MÁRTI:** Jánossal egyetértetek abban is, hogy a gyerekek írják le, mit szeretnének és hogyan. Ha leírják, már bizonyos értelemben rendszerezik is a gondolatokat.
- JÁNOS:** Én viszont veled értek egyet abban, hogy mindezt nem ordítózza meg erőből kell megoldaniuk.
- BALÁZS:** Talán felnőtt felügyelete mellett?
- MÁRTI:** De akkor meg sérül majd az önérzetük. Nem fogják sajátjuknak érezni a dolgot, ha már az elején beleszól egy tanár.
- JÁNOS:** Figyeljete! Én holnap épp az ő osztályukban fogok helyettesíteni. Földrajz... Dolgozatot kell íratnom. Mi lenne, ha az óra utolsó tizenöt percét felajánlanám nekik, hogy megbeszéljék a dolgaikat... Én addig, mondjuk, javítom a dolgozatokat az asztalnál, így ott is vagyok meg nem is. Nem érzik úgy, hogy a tanár irányítja őket.
- BALÁZS:** Ragyogó ötlet!
- MÁRTI:** Tényleg jó! Remélem, sikerül. Én is szeretném, ha összejönne. Izgalmas ötlet. És talán tényleg segítene Kevin viselkedésén is, ha lenne sikerélménye.
- JÁNOS:** Oké, megbeszélve! A többit bízuk a gyerekekre.

